

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29.10.2014 odvolání obžalovaného **Ing. K. B.**, nar. xxx v xxx., proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 10.4.2014, sp. zn. 21T 43/2012, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ing. K. B. uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku a byl odsouzen podle téhož zákonného ustanovení k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku stanovena zkušební doba v trvání 15 měsíců.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl D. P., a.s., odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle zjištění soudu I. stupně se obžalovaný dopustil uvedeného přečinu tím způsobem, že v průběhu doby výkonu funkcí v dozorčí radě spol. D. P., a.s., xxx, zamlčel podstatnou skutečnost týkající se překážky, která bránila ve výkonu těchto jeho funkcí člena a xxx dozorčí rady této společnosti, které vykonával v období od 14.3.2007 do 4.8.2011, když zamlčel valné hromadě spol. D. P., a.s., tu podstatnou skutečnost, že na spol. P. P., a.s., se sídlem xxx, ve které vykonával v době od 1.5.2005 dosud funkci člena dozorčí rady, byl na základě usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn.: MSPH 93 INS 3718/2008-B-44 ze dne 5.12.2008 prohlášen s účinkem od 5.12.2008 konkurs na majetek této společnosti, čímž nastala dle § 381 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, výše uvedená překážka ve výkonu jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady spol. D. P., a.s., neboť členem statutárního orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs a zamlčením výše uvedené překážky nemohla valná hromada spol. D. P., a.s., obviněného v zákonné tříměsíční lhůtě z vykonávané funkce odvolat nebo potvrdit jeho

volbu dle § 361 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb., a jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. P., a.s., tak dle § 381 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. zanikla uplynutím této tříměsíční lhůty od vzniku výše uvedené překážky, tedy zanikla ke dni 5.3.2009, kdy obviněný od této doby pobíral do konce období výkonu jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. P., a.s., tedy do 4.8.2011, z důvodu zamlčení výše uvedené podstatné skutečnosti neoprávněně mzdu a odměny související s výkonem funkce předsedy dozorčí rady spol. D. P., a.s., čímž neoprávněně získal částku nejméně ve výši 289.391,- Kč, ke škodě této společnosti.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný. Směřuje proti výroku o vině i trestu. Soudu I. stupně vytýká, že napadený rozsudek je věcně nesprávný, účelový, neodpovídá důkazům provedeným v hlavním líčení. Je přesvědčen, že nenaplnil subjektivní ani objektivní stránku trestného činu podvodu, pro který je stíhán. Poukazuje na to, že byl zvolen do dozorčí rady D. P., a.s., dne 14.3.2007 a působil v ní až do 14.3.2011, od 7.4.2010 jako její xxx. Za svou činnost pobíral standardní odměnu. Předtím působil ve společnosti P. P., a.s., od 1.5.2005 jako člen dozorčí rady. Na tuto společnost byl prohlášen s účinností k 5.12.2008 konkurs, vedle toho působil ještě v dozorčích radách C., a.s., a Ž. S. D., a.s., kde byl nově volen do dozorčí rady v roce 2009, protože mu uplynulo funkční období.

Dále uvádí, že v průběhu hlavního líčení bylo zjištěno, že společnosti P. P., a.s., a C., a.s., které byly součástí skupiny „sklo-porcelán“, byly ve špatné ekonomické situaci, proto si společnost T. D. F., a.s., která byla jedním z akcionářů této společnosti, nechala vypracovat právní stanoviska k problematice vzniku počátku běhu lhůty znamenající překážku výkonu funkce statutárního orgánu od advokátní kanceláře B. & M. v.o.s. Stanovisko této AK měl obžalovaný k dispozici od 10.9.2008, tedy 3 měsíce před tím, než byl na P. P., a.s., vyhlášen konkurs. Z tohoto stanoviska vyplynulo, že ust. § 381 obchodního zákoníku řeší otázku počátku běhu 3leté překážky ve výkonu funkce podle citovaného ustanovení nejednoznačně a existují na to různé právní názory. Podle názoru JUDr. A. C., uvedeného ve stanovisku, lze přisvědčit právnímu názoru, podle kterého překážka výkonu funkce počne běžet až dnem právní moci usnesení soudu o zrušení konkursu po splnění rozvrhového usnesení nebo proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující, nebo až dnem právní moci usnesení soudu o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku. Tímto stanoviskem se obžalovaný po celou dobu prokazatelně řídil, a to již ve vztahu k Ž. S. D., a.s., tam byl zvolen znovu do dozorčí rady v říjnu roku 2009. Ve vztahu k D. P., a.s., však nepovažoval za nutné toto stanovisko uplatnit, neboť mu zde funkce běžela již od roku 2007 a domníval se proto vzhledem k vypracovanému stanovisku uvedené AK, že mu překážka výkonu funkce nezačala běžet. Chování obžalovaného je podepřeno listinnými důkazy, provedenými v hlavním líčení, i svědeckou výpovědí JUDr. A. C. v trestním

řízení, vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2, pod sp. zn. 8T 276/2011. Z tohoto důvodu pokud soud dovozuje jeho úmysl, že musel vědět o tom, že mu členství v dozorčí radě zaniklo, resp., že o překážce výkonu funkce věděl, neboť působil v několika dozorčích radách jiných společností a dále proto, že 27.10.2009 podepsal čestné prohlášení člena orgánu společnosti v souvislosti se zápisem změn do obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze, jde o argumentaci podle obžalovaného obecnou, účelovou a v rozporu s dalšími objektivně zjištěnými a provedenými důkazy. Ve svém odvolání poukazuje na výpovědi dalších svědků, vedle JUDr. C. JUDr. L. S., Ing. L. A. a JUDr. M. F., Ph.D., kteří potvrzovali, že obžalovaný při přípravě valné hromady v Ž. S. D., a.s., předložil předmětné stanovisko AK. K němu žádné výhrady nikdo z nich neměl. Proto jestliže JUDr. F. připravil i čestné prohlášení jako vzor pro sekretářku společnosti, které bylo poté obžalovaným podepsáno a zasláno soudu, neměl o jeho správnosti obžalovaný žádnou pochybnost. Považoval to za rutinní záležitost nutnou k tomu, aby mohlo dojít k zápisu změn v obchodním rejstříku.

Za nepřipadnou považuje argumentaci soudu o existenci rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, č. j. 29 Cdo 455/2005, ve vztahu k výkladu ust. § 381 obchodního zákoníku. Obžalovaný o něm žádnou povědomost neměl a jak je patrné ze stanoviska AK, neznal je ani zpracovatel zprávy JUDr. C..

Proto je obžalovaný přesvědčen, že jednal v dobré víře, že překážka výkonu funkce člena dozorčí rady u něho nenastala a jeho obhajoba nebyla žádným důkazem, který byl v průběhu hlavního líčení proveden, nijak zpochybněna. O dobré víře obžalovaného svědčí i to, že Radě hl. města Prahy, která ho měla odvolat nebo potvrdit jeho volbu v dozorčí radě D. P., a.s., nic neoznámil. Pokud by si byl takové situace vědom, jistě by to oznámil. Proto je přesvědčen, že mu za stávající důkazní situace nelze přičítat k tíži, že při vědomí právního stanoviska, že tak činit nemusí, to neučinil. Za logický argument, svědčící o jeho dobré víře, svědčí i to, že neoznámením skutečnosti, že na P. P., a.s., byl vyhlášen konkurs, sám sobě způsobil, že mu funkce ze zákona zanikla uplynutím 3 měsíců ode dne prohlášení konkursu. Pokud by si byl této skutečnosti vědom, určitě by ji Radě hl. města Prahy jako akcionáři D. P., a.s., oznámil, aby byl ve své funkci potvrzen a nevystavoval se riziku, že mu zanikne. Lze i přepokládat, že by v této funkci byl potvrzen bez jakýchkoliv problémů, neboť byl velmi aktivní a v problematice dopravy je považován za odborníka. Účelem ust. § 381 obchodního zákoníku je zabránit osobám, které způsobily svým členstvím v orgánech právnických osob krach těchto společností, aby mohly tímto negativním způsobem působit ve společnostech dalších. V případě obžalovaného však o takový případ nejde, neboť byl do dozorčí rady P. P., a.s., a C., a.s., vyslán státem v době, když nemohl nijak ovlivnit jejich existující špatnou ekonomickou situaci, neboť vstoupily do insolvence poté, co do nich již stát neinvestoval další finanční prostředky na

revitalizaci. Jeho působení v dozorčí radě D. P., a.s., proto nemohlo být pro společnost žádným rizikem.

Pokud jde o aplikaci rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 5 Tdo 848/2010, je obžalovaný přesvědčen, že je chybou, že v jeho případě nebyla tato aplikace přijata. Je ekonomem, pokud působil v orgánech obchodních společností, nikdy právní otázky neřešil. Vždy se spoléhal, pokud jde o právní záležitosti, na právníky, najaté advokáty či osoby s právnickým vzděláním. Argumentace, zejména odvolacího soudu, že působil v řadě obchodních společností, a proto ho nelze považovat za právního laika, je ve smyslu citovaného judikátu zkratkovitá a účelová, neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Pokud se tedy řídil právním stanoviskem renomované advokátní kanceláře, která ve svém výkladu poukázala na názor docentky Š., bývalé předsedkyně senátu Nejvyššího soudu ČR a autorky komentáře k obchodnímu zákoníku, nelze mu následný postup klást k tíži. Obžalovaný totiž neměl žádné pochybnosti, že by u něho mohla nastat překážka výkonu funkce ani po valné hromadě Ž. S. D., a.s., neboť stejným způsobem jako JUDr. C. z uvedené AK si podanou právní problematiku vyložil JUDr. F. a s prezentovaným právním názorem souhlasil i zástupce druhého akcionáře JUDr. S..

Argumentace, že v projednávané věci šlo pouze o splnění oznamovací povinnosti a že k tomu obžalovaný žádné právní stanovisko nepotřeboval, postrádá podle něj logiku. Pokud byl obžalovaný na základě právního stanoviska shora rozvedeného přesvědčen o tom, že u něj překážka výkonu funkce nenastala, neměl důvod, aby valné hromadě D. P., a.s., oznamoval skutečnost, že byl členem orgánu společnosti, na kterou byl konkurs vyhlášen. Stejně tak lze posuzovat i další argument soudu o tom, že o pochybnostech se svým členstvím v této dozorčí radě věděl z dopisu o.p.s. O..

Obžalovaný je proto přesvědčen, že u něho nelze dovodit úmyslné zavinění ve vztahu k jednání, které mu bylo kladeno obžalobou za vinu. Nenaplnil ani objektivní stránku skutkové podstaty přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Pokud je mu kladeno za vinu, že se obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti a způsobil tak na cizím majetku větší škodu, vyplynulo z dokazování, že v dozorčí radě D. P., a.s., působil 4 roky, od března 2007 do března roku 2011, v dozorčí radě byl jedním z nejaktivnějších členů, jak potvrdil tehdejší ředitel D.P., a.s., svědek Ing. D.. Za vykonanou práci pobíral standardní odměnu. Za 3 roky svého působení v dozorčí radě obdržel odměnu v celkové výši 289.391,- Kč, což měsíčně činí 8.038,- Kč. Neměl tedy motiv k tomu, aby podle obžaloby podvodně na DP vylákal odměnu za dobu, kdy působil v dozorčí radě poté, kdy mu jeho funkce ze zákona zanikla. Je přesvědčen, že hovořit u něho o podvodném jednání s ohledem na shora zmíněné argumenty je absurdní.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem a vzhledem k tomu, že odvolací soud i jako soud stížnostní opakovaně zrušil rozhodnutí soudu I. stupně v dané

trestní věci a věc znovu vždy vrátil soudu I. stupně k novému projednání, navrhuje, aby po přezkoumání věci ho odvolací soud obžaloby zprostil, příp. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolací soud z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání. Poté dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného nepovažuje za důvodné a zamítl je.

Trestní věci obžalovaného se zabývá již od 23.10.2012, kdy pod sp. zn. 9To 320/2012 zrušil podle § 149 odst.1 písm.b) tr.ř. tehdy usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14.6.2012, sp. zn. 21T 43/2012, jímž bylo trestní stíhání obžalovaného zastaveno podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. řádu za použití § 188 odst. 1 písm. c) tr. řádu z důvodu § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu pro předmětný skutek. Ten byl obžalobou Obvodní státní zástupkyně pro Prahu 9 vymezen tak, že obžalovaný v průběhu výkonu funkcí v dozorčí radě D. P., a.s., zamlčel podstatnou skutečnost, která se týkala překážky, která mu bránila ve výkonu jeho funkcí v rozhodném období, když valné hromadě zamlčel, že na společnost P. P., a.s., byl na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5.12.2008 prohlášen s účinkem od 5.12.2008 konkurs a tím podle § 381 odst. 1, zákona č. 513/91 Sb., tedy obchodního zákoníku, uvedená překážka způsobila zánik jeho funkce ke dne 5.3.2009 a on tedy poté pobíral svou odměnu z této funkce až do 4.8.2011 právě pro toto zamlčení neoprávněně a svým jednáním měl způsobit škodu ve výši 289.391,- Kč.

Obžalovaný v trestní věci vypovídal pouze jednou, při hlavním líčení dne 12.12.2012. Soud I. stupně tuto výpověď také ve stručnosti v napadeném rozsudku uvádí.

Ze spisového materiálu vyplývá, že obžaloba v této trestní věci byla podána u Obvodního soudu dne 5.6.2012, přičemž odvolací soud ve stejném složení senátu jako v jiné kauze obžalovaného rozhodoval téhož dne o odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, které bylo podáno v neprospěch obžalovaného, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25.11.2011, sp. zn. 8T 276/2011, v trestní věci vedené pro skutek kvalifikovaný jako přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea první trestního zákoníku. Tato trestná činnost měla spočívat v tom, že dne 27.10.2009 v prohlášení, kterým měl pro zápis do obchodního rejstříku osvědčit skutečnost, že splňuje předpoklady pro výkon funkce člena dozorčí rady Ž. S. D., a.s., uvedl nepravdivě, že nevykonával jakoukoliv ze srovnatelných funkcí k právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs, ačkoliv věděl, že od 1.5.2005 je členem dozorčí rady P. P., a.s., na jejíž majetek byl prohlášen konkurs 5.12.2008 a od 25.4.2005 členem dozorčí rady C., a.s., na jejíž majetek byl prohlášen konkurs dne 19.1.2009. Žádné z insolvenčních řízení v té době nebylo dosud skončeno. Toto nepravdivé prohlášení nechala dne

25.11.2009 doručit Městskému soudu v Praze k provedení změn v obchodním rejstříku. Ohledně této trestní věci byl obžalovaný obžaloby zproštěn a odvolací soud odvolání státního zástupce, podané v jeho neprospěch, zamítl. Již tehdy jeho obhajobu spočívající v tom, že se řídil právním názorem AK z 10.9.2008 ohledně výkladu ust. § 381 obchodního zákoníku, považoval za nevýznamnou pro posouzení věci. Ovšem vycházel ze stupně škodlivosti jednání obžalovaného, což bylo hlavním důvodem potvrzení napadeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2. Právní názor AK odvolací soud považoval za naprosto nesprávný, neztotožnil se s ním s poukazem na to, že je i v rozporu s komentářem k obchodnímu zákoníku, zejména vzhledem k účelu předmětného ustanovení, které mělo zabránit, aby se osoby, které se podílely na prohlášení konkursu jakékoliv právnické osoby, či dokonce na tom, že takové osobě nezůstal ani majetek potřebný k prohlášení či dokončení konkursu, po určitou dobu nepodílely na řízení či kontrole jiné právnické osoby. Již v tomto předešlém řízení se řešilo, zda obžalovaný informoval Ž. S. D., a.s., před nebo v průběhu valné hromady dne 15.9.2009 o překážce výkonu funkce nebo o tzv. právním memorandu, kterým se zaštiťuje. Není bez zajímavosti, že JUDr. C., zastupující akcionáře ve společnosti P. P., a.s., potom v obdobné situaci hlasoval pro zcela jiný postup a jiný právní závěr, než zaujal v předmětném stanovisku.

Čili pod vlivem vyšetřování předešlé trestní věci obžalovaný byl, jak se hájí, vzhledem k tomuto právnímu stanovisku utvrzen ve správnosti svého počínání, byl přesvědčen také o tom, že jedná v souladu se zákonem, resp. tuto záležitost už od té doby vůbec neřešil.

V tomto řízení soud I. stupně dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že obžalovaný v dané věci podle zákona nepostupoval, neboť skutečně u něho dnem 5.12.2008 nastala překážka výkonu funkce člena dozorčí rady v D. P, a to vzhledem k datu prohlášení konkursu na P. P, a.s., Městským soudem v Praze. Obžalovaný neoznámil uvedenou skutečnost, která byla překážkou výkonu jeho funkce, D. P, a.s., proto mu nadále byly vypláceny a on přebíral odměny za svou práci v jeho dozorčí radě. Zároveň také po rozboru ust. § 381 odst. 6 obchodního zákoníku, dospěl k závěru, že je to pouze osoba, které se vzniklá překážka dotýká, která má primárně příslušný orgán vyrozumět o jejím vzniku. Zabýval se podrobně i judikaturou příslušného ustanovení a uzavřel, že odměny byly obžalovanému vyplaceny v rozporu se zákonem. Proti tomuto závěru soudu I. stupně v prvotních rozhodnutích odvolací soud nic nenamítal, ale nesouhlasil s tím, že i v tomto případě přečinu s majetkovou škodou není skutek obžalovaného trestným činem a se závěrem o zproštění obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. b) tr.ř. Od počátku odvolací soud soudu I. stupně připomínal, že otázku naplnění subjektivní stránky jednáním obžalovaného musí řešit ze všech hledisek a poukazyval na to, že jde sice o člověka, který právníkem není, ale je osobou veřejně činnou, opakovaně působil v různých společnostech v dozorčích radách, jak bylo shora zmíněno, a trval na tom, že musí být objasněno, zda obžalovaný, jak konstatovala obžaloba, tuto rozhodnou

skutečnost zamlčel, či prokazatelně nějak svou povinnost stanovenou obchodním zákoníkem řešil. Nesouhlasil také s tím, že by společenská škodlivost dalšího činu obžalovaného na základě předmětné obžaloby byla natolik nízká, že by jeho jednání mohlo být opět posouzeno v jeho prospěch, a sice s ohledem na naplnění znaků skutkové podstaty přečinu podvodu po stránce objektivní.

Soud I. stupně doplnil dokazování v tom smyslu, že zjistil, že obžalovaný D. P., a.s., uvedenou skutečnost neoznámil k řešení a sám ji neřešil.

Vzhledem k tomu, že se postoj soudu I. stupně bez ohledu na zrušující rozhodnutí odvolacího soudu stále opakoval, rozhodl odvolací soud i o změně samosoudce usnesením ze dne 7. srpna 2013, sp. zn. 9To 148/2013. Nesouhlasil ani s posledním zprošťujícím rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 8.10.2013, sp. zn. 21T 43/2012. Znovu vysvětloval, že procesní soud musí vážit zkušenosti obžalovaného z veřejné činnosti právě vzhledem k několikaletým funkcím, které zastával v jednotlivých zmíněných společnostech. Přitom minimálně v souvislosti se situací v P. P., a.s., jak vyplynulo z předešlého řízení, byl obeznámen s tím, že vedle svých práv v předmětných společnostech má také povinnosti. Stále poukazyval na to, že obžalovaný měl povinnost, pokud sám přes své zkušenosti tuto právní záležitost neřešil, což ani nemusel, pouze oznámit tuto skutečnost v předmětné dozorčí radě. Jestliže se práce v dozorčích radách aktivně zúčastnil, jak v rámci své obhajoby namítá, nelze jeho obhajobě, že neměl žádné zkušenosti s praktickým fungováním společností a s povinnostmi člena dozorčí rady zkušenost, uvěřit.

Zdůrazňoval stále dokola časové souvislosti zřejmě z provedených důkazů. Obžalovaný působil od r. 2005 v dozorčích radách různých společností. Judikatura k výkladu ust. § 381 obchod. zákoníku je dána rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29 Tdo 455/2005. 10.9.2008 je datováno namítané stanovisko AK, s nímž se měl seznámit. 5.12.2008 u obžalovaného nastává překážka výkonu funkce v dozorčí radě, když toho dne je vyhlášen Městským soudem v Praze konkurs na P. P., a.s., 27.10.2009 podepisuje čestné prohlášení, že nevykonával žádnou obdobnou funkci v právnické osobě, na jejíž majetek byl vyhlášen konkurs, pro Městský soud v Praze. V dubnu 2011 dostává dopis od občanského sdružení O.. Nijak nereagoval, nutno podotknout, že nereagoval ani D. P., jemuž toto upozornění bylo také zasláno. Žádný důkaz nesvědčí o tom, že by obžalovaný jednal na základě stanoviska AK, jak se hájí.

Až v posledním rozhodnutí, proti němuž bylo podáno odvolání obžalovaného, se soud I. stupně subjektivní stránkou jeho jednání zabýval. Podle názoru odvolacího soudu dospěl správně k závěru o jeho nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, tzn., že musel být přinejmenším srozuměn s uvedenými skutečnostmi. Znak „zamlčení podstatných skutečností“ ve smyslu ust. § 209 tr. zákoníku naplní pachatel, jenž neuvede při svém jednání jakékoli skutečnosti, rozhodující nebo zásadní pro

rozhodnutí druhé strany, které by vedly, pokud by jí byly známy, k její činnosti či jinému rozhodnutí, aby v daném případě napravila nezákonný stav. Zamlčení podstatných skutečností obžalovaným je zřejmé a nebylo na D. P., aby si tyto záležitosti ověřoval sám. Bylo povinností obžalovaného konat, vznik překážky výkonu funkce mu sdělit.

Své stanovisko k aplikaci rozhodnutí Nejvyššího soudu 5 Tdo 848/2010 na předmětnou kauzu odvolací soud již zaujal ve svém usnesení ze dne 19. února 2014, sp. zn. 9To 405/2013. Obhajoba obžalovaného, že nelze vyvodit trestní odpovědnost za pouhé „nekonání“ obžalovaného, nemůže být přijata. Nebylo nijak náročné uvedenou skutečnost v dozorčí radě D. P., a.s., řešit tím způsobem, že by oznámil to, co mu ustanovení obchodního zákoníku stanoví.

Vzhledem k závěru o subjektivní stránce obžalovaného, který učinil soud I. stupně, lze souhlasit i s jeho závěrem ohledně naplnění i stránky objektivní, tzn. pokud jde o následek jeho jednání, kdy pobíral odměnu za výkon své funkce ke škodě D. P., a.s. Výše těchto neoprávněně vyúčtovaných pobíraných odměn byla soudem správně zjištěna. Pokud jde o postoj D. P., a.s., jako poškozeného k tomuto trestnímu řízení, ten až v jeho průběhu uzavřel dne 4.3.2013 s obžalovaným dohodu o narovnání. Soud I. stupně bez ohledu na to, aby zjišťoval, zda došlo obžalovaným k uhrazení částky zbývající po vyúčtování na základě této dohody, odkázal poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozený si odvolání nepodal, z tohoto důvodu se odvolací soud, vázaný zásadou zákazu reformace in peius, tímto výrokem soudu I. stupně dále nezabýval.

Pokud jde o uložený trest, vycházel soud I. stupně z ustanovení §§ 38 a 39 trestního zákoníku, jak ve svém odůvodnění uvádí, obžalovaný je bezúhonný a uzavření dohody o narovnání s D. P. bylo hodnoceno v jeho prospěch. Trest mu byl uložen důvodně na samé spodní hranici zákonné trestní sazby a délka zkušební doby stanovená na 15 měsíců je přiměřená okolnostem případu i osobě obžalovaného. Odvolací soud se proto se závěry ohledně výroku trestu v daném rozsudku také ztotožnil.

Proto odvolání obžalovaného zamítl podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné.

P o u ě n í :

I/ Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

II/ Proti tomuto usnesení lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

V Praze dne 29. října 2014

JUDr. Eva Burianová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
PhDr. K. V.